

Народне Віче

Вранці, 24 серпня, після відправи Божественної літургії, біля пам'ятника воїнам УПА відбулося Народне Віче на захист української мови.

Отець-дьякон Богдан Курійвіль разом зі своїми парафіянами покликали за всіх воїнів УПА та підпільників ОУН, які загинули в боротьбі за українську державу, та провіяли освячення пам'ятника.

Далі до яничан звернувся сільський голова Іван Ковальчук: «Сьогодні ми святкуємо Відродження нашої держави – 21 річницю нашої незалежності. Але, на жаль, Україна по сьогоднішній день не має української влади... Ми повинні тут будувати свою Україну, адже вона починається не від президента, вона починається від малого громадянина, від родини, від села... Тому виходимо своїх дітей в дусі українства, в дусі національної свідомості...». Натомість, що в Ямниці було зібрано понад тисячу підписів на захист української мови, однак жодних відповідей від влади

Ямниця Відсвяткувала День Незалежності

Цьогорні жителі Ямниці відзначили 21-у річницю незалежності України та 568 річницю від першої писемної згадки про село.

Сільський голова Іван Ковальчук подякував усім своїм землякам, які наполегливо долають про та, аби Імне рідне село з кожним роком ставало все гарнішим, а люди жили щасливіше, переживаючи подальше процвітання, злагоду в родинних і мешканцях віри у щасливе майбутнє, оптимізм в розробітві рідної громади.

Депутат обласної ради Микола Зелінський у своєму вітальному слові наголосив: «Широ вітало зі святом усіх жителів села, хто народився, вівірє та живе в цьому захисному та мальовничому куточку Прикарпаття. Зичу ваийй переносити грошаді процвітання, вдоволення в заваряльському дні, миру та любови...». До привітань долучився і командир у надрети у маківаріанському округу № 84 Володимир Терлюк.

Тепло зустріли жителі та гості Ямниці могодик зорек Юліану Мартинчу, Ірину Шапан, Тараса Турніна, Зоріну Рошук, Оксану Сливку.

наша громада не отримала. Висловив депутат обласної ради Ігор Дев'яківський: «Прокно, що на 21-річницю незалежності України... Цей сценарій пишеться в Києві. Цих людей від влади відлучили буденлегко, дозволяють тільки наша спільна єдність...». Натомість Ігор Дев'яківський і на порибі створення музею села Ямниці, де можна

Лихоліття війни

Війни

29 серпня, під час проведення земляничних робіт з субливництва криниці, на подвір'ї церкви в с.в. Миколаїв було знайдено людські кістки.

Спочатку було виявлено череп, а потім десятки інших кісток. Вони залягали на глибині 50-60 см. Неподалік від цієї знахідки також було знайдено розриваний шматочок сиваря, части Першої світової війни. За переконачням, саме вибух цього старярду спричинив смерть тим людям.

Вілш ретельний огляд фрагментів людських кісток здійснив місцевий історик Андрій Сміжак. За впродовженні даними огляду кістки черепів, що залишили кістки належать особам протидержавній статі, а саме чоловіку та жінці. На черепі чоловіка було виявлено велику тріщину від пода до тилка. Можливо, завдава травма стала причиною смерті цієї людини – за певення Андрія Сміжак. Жіночий череп був менше за розміром.

Вілш ретельний огляд фрагментів людських кісток здійснив місцевий історик Андрій Сміжак. За впродовженні даними огляду кістки черепів, що залишили кістки належать особам протидержавній статі, а саме чоловіку та жінці. На черепі чоловіка було виявлено велику тріщину від пода до тилка. Можливо, завдава травма стала причиною смерті цієї людини – за певення Андрія Сміжак. Жіночий череп був менше за розміром.

Ішого фактору, в неділю 2 вересня, отримавши інформацію про виявлення черепів війни, які з почесними були поховані на подвір'ї. Цікавими виявилось розповіді старожилих про те, що на місці теперішнього церковного подвір'я колись знаходився ямницький центр, ще від початку

у селі Миколаїв. Дієто розповідає, що в кінці 20-х років ХХ ст. відбувалися викопування цих могил і забірешового перепоховання частарешового старому кладовищі. Для того, щоб підтвердити цей факт, потрібно здійснити археологічні розкопки біля церкви, які, можливо, і відкриють що-білу сторінку в історії села. Підприємство ієро археологічно-який готовий опитати дані розкопки на початку 2013 року.

В кінці 19-го століття, чеського «Ямницького» зібрано багато інформації про археологічні дослідження на території Ямниці, в урочищі Білче, що біля Монастиря. Від дослідників давнього поселення такі як: Давидицький, Димитриєвич, Чоловоцький, відомі перші поселення до епохи неоліту, приблизно 10 тисяч років тому. Про це, зокрема, говорили речові знахідки посуду, кераміки, знаряддя праці, обладдя поховання тощо.

Проведені археологічні розкопки в археологічному селі Єзулія 2008-2009 рр. археологічною експедицією студентів Національного університету Львівського політехнічного під керівництвом вченої катери української мови І. Кривітєвичі НАН України підтвердили, що життя в цих місцевостях існувало значно пізніше. Це місцевість є унікальною історичною пам'яткою кам'яного віку Східної Європи. У попередні роки тут було виявлено кістки великих тварин – шерстистого носорога, мамонта та лівничого оленя, на яких полювали первісні мисливці, що проживали на території сучасної України понад 100 тисяч років тому. Особливо цікавим був мінутний сезон, коли лівничий полюванням поштовхавши поштовхавши на рештки мамонта (без голови), залишки вогнища, кераміки, знаряддя праці та зброї. Всі предмети було знайдено на пагорбі над Єзулією, який видно з Ямниці.

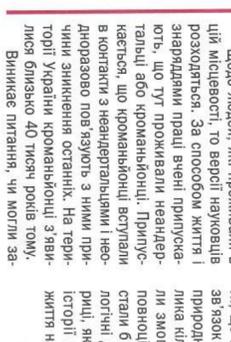
Щодо людей, які проживали в цій місцевості, то версії науковців розходяться. За способом життя і знаряддями праці вчені припускають, що тут проживали неандертальці або кроманьйонці. Припускається, що кроманьйонці вернули в контакти з неандертальцями і неодозазово пов'язують з ними причини зникнення останніх. На території Українці кроманьйонці з'явилися близько 40 тисяч років тому. Виникає питання, чи могли за-

ходити ці мисливці та тварини на територію Ямниці? Скоріш за все, так, як припускають сучасні дослідники, в долині Дністра і Бистриці клімат був м'який. Подібні комплекси, але багатші і більш урбанізовані, могли існувати в долині Дністра зокрема, в Сльці, Єзуполі, Ірзаві, Ямниці і Даві. З точки зору первісного мисливця, перевагу для полювання надавали й інші особливості цього ландшафту. Високо висхідний мис теперішній був чудовим пунктом спостереження за долиною Дністра — ямовичним шляхом пересування великих стадів-мамонтів, який приваблювала бачила чудово-вогнючко рослинність поглибила ним, на яких вони харчувалися.

В 1990-х роках, в Сльці побудували археологічна експедиція з відомим прикарпатським археологом Борисом Анатолійовичем Васильєвим. Серед знайдених речей в печерах Копаєвська і біля нього були фрагменти кераміки, керамічні знаряддя та відщепи і залишки давніх вогнищ. Більш комплексно знайдених речей встановили їх приналежність до тріпільської культури.

Колоно розглядали всі етапи археологічних досліджень в Ямниці і околицях села, вдалося встановити, що перші люди постійно мали зв'язок з цим територією. Виділяють природне середовище, де була велика кількість лісів та річок, давала змогу племенам підтримувати повсякденне життя. Отож, для села стали актуальними широкі археологічні дослідження в долині Бистриці, які б остаточно склали картини зникнення останніх. На території Ямниці.

Андрій Сміжак

Відлуння війни

6 серпня, на вул. Б. Хмельницького при озиченні стрункою Миколаївська жителя села виявлено одну 82 мм мінометну міну часів війни. Працівниками групи ліквідації робіт Управління МНС в області вироблено безпечний предмет було вилучено з місця знахідки та знешкоджено. 10 вересня на відкритому полі було виявлено та знешкоджено прайвничими МНС ще одну 122 мм мінометну міну.

До цього часу найбільше склади боєприпасів в Ямниці було виявлено на полі, неподалік річки Бистриці. 28 липня 2008 року, під час проведення на земляних робіт. Тут були знайдені 132 авіабомби ФАБ-10, 3 армієвійських снарядів та 8 гранат часів Другої світової війни.

Нагадуємо, що самокритично вилучати часів війни небезпечно! В разі виявлення вибухавки потрібно сповістити місцеву владу та зателефонувати 101.

Давня Ямниця

Перша писемна згадка про Ямницю в 1444 році дає документально про життя людей на цій території. Однак, археологічні знахідки в селі та його околицях дають нам нову, ще не відому, але нагадують інформацію, що життя тут існувало ще тисячі років тому.

Андрій Сміжак

Майстру спорту України по радіоспорту Василю Юскевичу — 50!

Коли приходять такі ювілеї як 50-річчя, появляється потреба пригадати про найважливіші етапи, які стали визначальними в обраній справі й у власній життєвій долі. Ямничанину Василю Юскевичу життєва фортуна посміхнулася ще в школі. Там він зустрів наставника, педагога з великої літери, який змінив побачити і розвинути талант радіоспортсмена у простого сільського хлопця. Антон Олександрович Шевчук, вчитель фізики і астрономії Ямницької середньої школи, людина неординарна і глибоко ерудована, на довгі роки став для Василя найбільшим авторитетом і орієнтиром в улюбленій справі і обраному фаху. Саме завдяки йому на небосхилі українського радіоспорту по-явилася зірка Василя Юскевича.

Василь Богданович Юскевич народився 3 жовтня 1962 року в селі Ямниця. Добре навчаючись у школі, особливий інтерес проявляв до точних наук, зокрема, до фізики. Все це не пройшло повз увагу Антона Шевчука, знаного на той час в районі і області педагога. Облаштований під його керівництвом кабінет фізики і радіолазар вражали своєю оснащенням і оригінальними, для того часу, технічними рішеннями, вважалися сразючими і чи не найкращими в області. Самопожертва поможена на вродженні вчительський талант та закоханість в улюблену справу зробили сільського вчителя фізики Антона Шевчука улюбленим дитво-ри і принесли заслужену повагу в селі. Яремля Бозлок, Василь Дзундза, Ярема Шпільчак та десятки інших учнів вчителя завдячують йому своєму життєвому успіху.

Василь Юскевич, ступивши до кабінету фізики в шостому класі, одразу зрозумів своє життєве покликання, а в радіолазарі знайшов рідну домівку. До кінця свого навчання в школі він стає помічником і працює рукою свого наставника. Створена в колективному радіостанції стає вчительським Василем, а її позивні UK 5 SAG своєрідним девізом Юскевича. В радіолазарі він проводив весь свій вільний час, дивуючи власних батьків і багатовчисельних друзів своєю фанатичною прихильністю до захоплюючої справи. Зрештою, і багатьох своїх друзів він перетворив у прихильників, а потім і в аматорів любительського радіоспорту. В 1979 році, ще навчаючись у 9 класі школи, він стає кандидатом у майстри спорту СРСР по радіоспорту. В цьому ж році отримує індивідуаль-

наставник готує молоду шкільну радіолобительську зміну.

Пік спортивної діяльності Василя Юскевича припадає на середину 80-х років. В цей час він стає учасником, призером і переможцем багатьох міжнародних, відритих чемпіонатів гідно представляючи свій край і Україну на міжнародній арені. Зокрема, в 1985 році він стає призером відкритого чемпіонату Колумбії, в 1986 — чемпіонату Італії. Було й сотні інших успішних для спортсмена виступів на міжнародному рівні, свідченням чому є велика кількість пам'ятокних нагород і відзнак.

В часи національного відродження кінця 80-тих, працюючи в обласному комітеті по радіозв'язку, Юскевич бере участь в озвученні багатьох політичних акцій національно-демократичних сил області.

Наступні роки привели до зміни професійних і спортивних планів спортсмена. Довгий час Василь займався приватним бізнесом, який також був пов'язаний з радіостравою. Сьогодні в торгівлі і всюди куди закидала його доля він показував себе сумлінним працівником і добрим товаришем. Та можливо найважливіша його місія бути коханим чоловіком для дружини Наталії і щасливим, і дбачим батьком двох дітей Віталія та Ірини. А ще Василь Юскевич залишається діючим спортсменом з величезним авторитетом і з незмінними успіхами на турнірах самого високого рангу та з колосальним досвідом, який щедро передає учням Української гімназії № 1 в Івано-Франківську.

З роси і з води, друже повітря, і довгих і щасливих літ життя в твоєму сімейному колі!

Ігор Дейчаківський

«Людина повинна завжди бути художником своєї справи...»

Василь Павлович Фашук уже давно відомий у ямницькому театральному світі як талановитий творець сценічних композицій за оповіданнями, новелами, повістями і романами багатьох українських письменників. Нещодавно йому виповнилося 83 роки.

Народився Василь Фашук 18 серпня 1929 року в селі Ямниця, у селянській сім'ї. У 1959 році його батьків розстріляли німецькі фашисти в лікарні, у польському місті Гезно. Семирічну освіту він здобув у рідному селі. Закінчивши Станіславське педагогічне училище, Василь працював рік у Воронський школі, що на Коломиїщині.

У 1949 році поступив до Чернівецького університету на філологічний факультет (український відділ), де 30 березня був заарештований органами МДБ за «антирадянську діяльність», зокрема за збережен-

побачила світло на сцені у рідній Ямниці («Кайдашева сім'я», «Палій», «Змова», «Данило Галицький») та інші.

Найбільшу популярність принесла В. Фашуку п'єса «Отчий світлик», створена за мотивами однойменного роману Романа Федорів. Її постановку вдало здійснив режисер Марк Нестантінер у Львівському театрі юного глядача, 24 березня 1984 року. Ця вистава того ж року на Всеукраїнському фестивалі молодіжних театрів відбулася у м. Савгава на Хабаровського краю.

В період хрущовської відлиги, 4 липня 1956 року, він був звільнений і поновлений на стаціонарне навчання в університеті. Однак через рік знову виключений з навчального закладу, як неблагодійник. З тих пір ярлик «українського буржуазного націоналіста» надовго прилипав до нього.

Після довгих років поневірянь він все ж закінчив, в 1961 році, Чернівецький університет і працював вчителем в селах Стара Жадова, Височанка, Тязів. В 1961 році він одружився із вчителькою німецької мови Ольгою Голинською, з якою разом виховали сина і дочку. У 1962 році Фашук викладав українську мову і літературу в середніх школах № 5, 11, 13 міста Івано-Франківська.

Василь Фашук постійно проводив серед населення громадсько-культурні і просвітницьку роботу, організовував хорovi та драматичні гуртки, брав у них активну участь. На терені науки незаперечним є його внесок у розбудову музею народної архітектури і побуту Прикарпаття у с. Крило Галицького району.

Основним захопленням Василя Фашука є театр. Він написав 22 п'єси-інсценізації на історичну тематику. Значна їх частина

Роман Ребрик — активіст та спортсмен Ямниці

Народився Роман Панькович Ребрик 25 лютого 1912 року в селі Ямниця. Був єдиним сином у сім'ї. Його життява дорога розпочалася з нелегкого дитинства. На початку Першої світової війни батька взяли на фронт в австро-угорське військо. В 1916 році він загинув в одній із битв — був смертельно поранений в голову. Роман ріс навпіворотю. В 1916 році населення Ямниці було примусово виселене австрійською владою до міста Гмінд, в зв'язку з наближенням фронту. Роман разом із рідними в 4 роки теж потрапив до числа виселених, і був змушений деякий час прожити в таборі для переселенців.

Після закінчення війни він з родичами повернувся в Ямницю. Коли була відбудована школа, яка була спалена в листопаді війни, він навчався у початкових класах. Після закінчення школи допомагав рідним по господарству, працював на полі, арже грошей для навчання в гімназії не було.

Роман Ребрик № 33 (четвертий зліва)

Знаний в селі шведць-чобгар Якимечко навчав його шевському ремеслу, а вже за деякий час він сам став майстром цієї справи.

За Польщі Роман Ребрик був активним учасником практично всіх організацій та товариств в Ямниці, зокрема був членом «Просвіти», «Соколу», «Відродження», «Товариства боротьби з алкоголізмом». До польської армії його як напілсироту не призначали.

Роман Панькович брав активну участь в художній самодіяльності. Окрім

співу в сільському хорі, він був актором в ямницькому драмгуртку. В 1934 році він разом із іншими ямничанами поставили виставу «Холодний Яр». Також здійснювали гастролі і по навколишніх селах, чим заслужили визнання ямницького драмгуртка в багатьох громадах.

Найбільшу популярність Роман Ребрик отримав завдяки спорту. Дотримуючись статуту «Товариства боротьби з алкоголізмом», він не вживав алкоголю і не курив, тому був призером не одних змагань. Зокрема він брав неодноразово участь в окружних змаганнях на стадіоні «Спартак» в Станіславові. В 1936 році зайняв перше місце з легкої атлетики (бігу) під час змагань «Соколів». Окрім легкої атлетики брав участь у велоперегонах. Протягом 30-х років, щороку на Зелених свята, він разом з іншими ямничаними спортсменами брав участь у покладанні вінків до могили УСС в Станіславові.

Під час Другої світової війни проживав

вдома і працював на залізничі. За час роботи отримав серйозну травму руки, тому після приходу Червоної Армії, в 1944 році, мобілізований не був. Далі Роман Ребрик працював столяром в будівельній організації. В шлюбі виховав трьох дітей. Вийшовши на пенсію, продовжував займатися столярською роботою, допомагаючи іншим ямничанам перекивати дахи тощо.

24 червня 1998 року Роман Панькович Ребрик помер, похований на місцевому кладовищі.

Зліва на право: Микола Якимечко, Василь Фашук, Дмитро Іванченко

раний Почесним Членом ВУТ «Просвіта» ім. Тараса Шевченка.

Але визначальною характеристикою до розуміння В. Фашука є його п'єси-інсценізації. «Людина повинна завжди бути художником своєї справи», — часто любить повторювати драматург. Немає сумніву, що першоджерела Фашукової захопленості театром витікають із рідної Ямниці. Тільки зарочані люди красою могли витворити такі диво-містерії — народні костюми, як у Ямниці, що переливаються слов'янським сонцем, красивими ружами і зеленню природи. Той такою співу як у Ямниці, ніде не пошудиш і вертепу, що колись був, подібного не побачити. І від тої первородності прасотіль ямничани закохалися у мистецтво перетворення, яке у свій час так буйно розвинулося у галицьких селах під проводництвом місцевих «Просвіт». Тому й не дивно, що В. Фашук брав активну участь у виставах Ямницького драматичного гуртка, який здобув висо-

не звання народного самодіяльного театру.

За вагомих внесок у справу українського національного відродження нагороджений багатьма грамотами від місцевої влади, почесною відзнакою управління культури ОДА «За подвижництво в культурі Прикарпаття». Провілянням Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка нагороджений медаллю «Будівничий України» (2004). В. Фашук є автором книг: «Князя Слава» (2002), «Борці за волю» (2004), «Герен на шляху» (2004), «Під тихий вечір» (2005).

4 грудня 2001 року Василь Фашук об-

Андрій Сміжак

**Учителю, який легкий Ваш труд,
Коли дитячі очі світяться завзяттям,
Все хочуть вміти, все бажають знати,
Тоді, учителю, легкий твій труд...**

Немає на світі людини, життя якої не було б пов'язане зі школою. Бо й саме життя є для нас усіх школою. Народна мудрість говорить: «Вік живи — вік учись». І вже від першого свого дня ми повинні вчитися. Вчитися, щоб жити, а можливо, живемо, щоб учитися. У всякому разі, у кожного з нас був учитель, бо самотужки навряд чи досягли б чогось. Навіть у найдосвідченіших і мудрих людей у свій час були вчителі, та й Вчителем ми називаємо Бога.

Ніхто не заперечить, що однією з найважливіших професій є професія вчителя. Людина, яка живе спілкуванням з дітьми, — вчитель. Яким би не був його настрій, які б події в його житті не відбувалися, цілющим для нього залишається живе спілкування з дітьми. Не дивлячись на бурхливий розвиток техніки, впровадження технічних засобів навчання та інформаційно-комунікативних технологій у шкільні програми, ніщо замінити вчителя не вдалося. Спілкування віч-на-віч, споріднення людських душ — ось що

вирізняє вителя від усіх новітніх впроваджень.

Бути вчителем завжди нелегко, не лише у наші скрутні часи. Професія вимагає крім спеціальних знань ще й багато здоров'я, терпіння, розважливості, почуття гумору. Бути постійно серед людей, спілкуватися, час від часу опиняючись у несподіваних, стресових ситуаціях, що вимагають негайного реагування, зовсім нелегко. Необхідно постійно

якось вгамовувати дитячі розбурхані емоції, нейтралізувати образи, заспокоювати бурхливі пристрасті, помагаючи батьківські претензії, м'якушувати непорозуміння. Вчитель — це не просто професія, це — поклонання.

І, мабуть, замало одного дня на рік, Дня вчителя, щоб згадати його добрим словом, подякувати йому за нелегку, але вкрай потрібну працю.

Та попри все, у що благадатну осінню пору хочеться привітати зі Святом шанованих вчителів-ветеранів, які виховали не одне покоління

ня ямничан і є бажаними гостями нашої школи. Серед них Василь Андрийович Савчак, Ганна Степанівна Савчак, Надія Леонтівна Іванченко, Ганна Йосипівна Обух, Марія Антонівна Брикалок, Василь Йосипович Деркач, Іван Васильович Криворук, Катерина Степанівна Криворук, Василь Іванович Осипенко. Ніла Михайлівна Долчук, Гелена Семенівна Кравчук, Мирослава Василівна Дмитраш, Марта Антонівна Галеряк, Ганна Антонівна Валько, Марія Дмитрівна Пяста, Марта Федорівна Бабула, Марта Антонівна Галаряк.

Шановна громадо!

Наступний, 6 номер нашої сільської газети буде присвячений тематичі Різдва та Святого вечора. Просимо всіх небайдужих людей, які мають що розказати про:

- Святий вечір (старі звичаї та повір'я Святого вечора в Ямниці);
- давню коляду (як ходили колядувати, текст старих ямницьких колядок та інше);
- ямницький вертеп (приймаються сценарії, фотографії, розповіді пов'язані із вертепом та його організацією в селі);
- різні події та факти які відбулися в Ямниці у період Різдва-чих свят.

Всі, хто має цікаві матеріали із запропонованих рубрик, просимо повідомити в сільську раду чи зателефонувати (097 744 33 72) головному редактору. Тільки спільна праця допоможе зберегти наші традиції та звичаї, які передали нам предки. Залікаємо всіх небайдужих людей відгукнутись. Працюймо на благо нашої Ямниці разом!

Давня

КОЛИСКОВА ПІСНЯ

Ця пісня була передана внукам від Сьовко Семена Костянтиновича, (1898-1984), в честь загибелі панцирних. Текст сягає глибини давності, складена ця коліскова до 1848 року, ще за панцирні Шиховського. Семен Сьовко чув цю пісню від своєї мами. Зараз коліскова є реліквією села.

Ой спи дитя, без словиття,
Тай без пеленочок.
Прийде мати тебе вліве,
В шовковий рубочок.
Прийде мати, тебе вліве,
Дасть тобі піссати,
Сама піде до корчмоньки,
З хлопцями гуляти.
Впливала й нічку, впливала й днину
Тай забула, що лишила
В колісці дитину.
А як прийшла свекрушенька,
До тої корчмоньки.
Обшикала невісточці усю
Головоньку.

Йди невістиче додому,
Вже с проп'єш
Маленьку дитину.
Ой бодай ви панеченки так
Легко вмирили,
І за що ви наших жінок так
Порозпивали.

Ой панцино-панцинонько,
Що ти наробила
Цвіт найкраший, український
В горілку втопила.
Редактор вдячний сім'ї
Пеца-Довбуш за підготовлену
коліскову пісню

«Музична країна» 2012

Під такою назвою, в понеділок, 1 жовтня, в Ямницькій дитячій музичній школі було організовано концерт, який провели вчителі та учні.

У перший день жовтня відзначають Міжнародний день музики. Це свято було призначене на 1 жовтня рішенням ЮНЕСКО з ініціативи композитора Дмитра Шостаковича. Можливо, дата для святкування цього дня була обрана невипадково, оскільки осінь є улюбленою порою року багатьох видатних художників, музикантів та письменників. Осінь — красива і різноманітна, як сама музика.

Міжнародний день музики, звичайно ж, відзначають на концертах і музичних фестивалях. Це свято сьогодні святкують в усюму світі, оскільки для музики немає ні національних, ні релігійних перешкод. Традиційно він проходить і в Ямниці, де місцеві

вчителі музики організовують це чарівне свято.

Цьогоріч воно проходило в оновленій музичній школі. Владислава повний ремонт цього приміщення. Було переkrito дах, набув нового вигляду і фасад школи. У середині приміщення тепер створені всі умови для комфортного навчання музиці дітей. Коштом сільської ради було придбано меблі, музичні інструменти. Вчителі працюють тут і міні-музей. Вчителі музичної школи дякують сільському голові Івану Ковальчуку та депутатам за те, що вони дбають про дітей і роблять для них все найкраще.

Концерт розпочався із «посвячення» першокласників у музиканти. Кожного маленького

ліса-ми акордів. Під час цієї музичної мандрівки їх супроводжували старші учні-музиканти, а помічниками їм були музичні інструменти: фортепіано, гітара, баян, бандура, скрипка та кларнет.

Що ж, свято завершилося, а всі глядачі переконалися, що музика воліє величезною силою, і немає на землі жодної людини, яка була б байдужа до її прекрасного, ніжного, таємничого та неповторного світу. Адже музика дарує тільки найкращі емоції та почуття!

Призерка фестивалю «Майбутнє України» — Анастасія Боднарчук

Традиційний районний фестиваль-конкурс української сучасної пісні «Майбутнє України», який щорічно проходить на свято молоді, цього горіч відкрив нові таланти та запалив на небосхилі творчості нові зірки. У Тисмениці, протягом двох днів, 23 та 24 червня 2012 року, виконанні вже досвідчених та ще зовсім юних, які тільки роблять перші свої кроки на сцені, виконавців звучали добре знані, і маловідомі українські пісні. На цьому конкурсі ямничанка Анастасія Боднарчук здобула Гран-Прі. По завершенні фестивалю їй було вручено диплом та грошову премію. Нагороду юна зірка Ямничанки отримувала від заступника голови районної державної адміністрації Володимира Дутчака, начальника відділу культури та туризму райдержадміністрації Олександри Стефанюк та членів журі конкурсу.

Андрій Сміжак

